

biblioteca rao

CLIVE CUSSLER

Seria DIRK PITT

Sahara

Aurul incașilor

Atlantida

Walhalla

Odiseea troiană

Vântul negru

•

Seria DOSARELE NUMA

Șarpele

Aurul albastru

Gheața de foc

•

Seria ISAAC BELL

Urmărirea

CLIVE CUSSLER

DIRK CUSSLER

COMOARA MARELUI HAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUSSLER, CLIVE

Comoara marelui han / Clive Cussler și Dirk Cussler;
trad.: Lingua Connexion. - București: Editura RAO, 2012

ISBN 978-606-609-250-0

I. Cussler, Dirk

821.111(73)-311.3=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

CLIVE CUSSLER
Treasure of Khan

© 2006 Sandecker RLLLP
Publicată prin înțelegere cu Peter Lampack Agency,
INC. 511 Fifth Avenue, Suite 1613
New York, NY 10176-0187 USA
Traducere din limba engleză
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

2012

ISBN 978-606-609-250-0

Pentru Kerry, cu toată dragostea.
D.E.C.

FURTUNA ÎMPĂRAȚILOR

CORABIA MONGOLĂ ÎN DERIVĂ

10 AUGUST 1281, A.D.

HAKATA BAY, JAPONIA

Arik Temur încercă să străpungă cu privirea întunericul și își înclină capul spre balustrada laterală, în vreme ce zgomotul vâslelor care despicau apa se auzea din ce în ce mai deslușit. Când zgomotul se apropie până la câțiva metri, Temur se ghemui greoi la loc, în umbră, coborându-și capul. De această dată, intrușii aveau să fie întâmpinați cum se cuvine, gândi el într-o așteptare încruntată.

Plescăitul vâslelor se opri, dar un zgomot ca un cloncănit îi dădu de știre că mica ambarcațiune trăsesse de-a lungul bordului navei mai mari. Luna miezului de noapte era ca un corn subțire, iar cerul senin precum cristalul făcea ca stelele să strălucească și mai puternic, scaldând vaporul într-o lumină lăptoasă. Temur îngenunche în liniște, zărind o siluetă întunecată care se cățărare peste balustradă, urmată de o alta, apoi de încă una, până când pe punte puteau fi numărați în jur de 12 oameni. Intrușii purtau veșminte de mătase în culori țipătoare pe sub tunicile de zale care foșneau la cea mai mică mișcare. Dar ceea ce îi reținu privirea, în vreme ce oamenii se adunau pe punte, fu licărirea tăișului ascuțit al săbiilor.

Odată ce cursa fu întinsă și momeala înghițită, conducătorul mongol se întoarse către un băiat de lângă el și dădu din cap. Băiatul

începu numaidecât să sune dintr-un clopot greu de bronz pe care îl ducea în brațe, iar dangătul metalic al acestuia zgudui liniștea nopții. Invadatorii încremeniră, speriați de alarma neașteptată. Apoi un grup care stătuse ascuns, de vreo 30 de soldați, se ivi din umbră. Înarmați cu sulite cu vârful din fier, aceștia se aruncară asupra năvălitorilor, împungând cu armele, plini de o furie aducătoare de moarte. Jumătate din cei aflați la bord fură uciși pe loc, străpuși de vârfurile sulitelor care le traversau armurile. Restul năvălitorilor își mânuiau săbiile încercând să opună rezistență, dar fură repede copleșiți de puzderia apărătorilor. În câteva clipe, toți năvălitorii aflați pe puntea corabiei erau morți sau trăgeau să moară. Toți, în afara unui derviș singuratic.

Înveșmântat într-o mantie brodată de mătase roșie, cu pantaloni bufanți vârați într-o pereche de ghete din piele de urs, acesta, cu siguranță, nu era doar un simplu soldat. Îndemânat și cu o iuțeală distrugătoare, își uimi atacatorii răsucindu-se și năpustindu-se drept în mijlocul lor, deviind vârfurile celorlalte sulite cu mișcările necurmăte ale sabiei sale. Într-o clipă, trânti pe punte un grup alcătuit din trei atacatori, aproape despicând trupul unuia dintre oameni cu o zvâcnire a lamei.

Privind vârtejul care îi decima soldații, Temur sări în picioare trăgându-și sabia din teacă, apoi făcu un salt înainte. Spadasinul îl văzu pe Temur atacând și pară cu iscusință ascuțișul unei săbii într-o parte, înainte de a se răsuci și de a-și repezi sabia însângerată în calea războinicului. Căpetenia mongolă ucisese peste 20 de oameni în viața sa și se retrase calm într-o parte din calea tăișului. Vârful sabiei trecu razant pe lângă pieptul acestuia ratând milimetric pielea. După trecerea lamei, Temur își ridică propria sabie împlântându-i vârful în pieptul atacatorului.

Invadatorul icni în vreme ce tăișul îi trecu printre coaste și îi despică inima. Se înclină ușor în fața mongolului în timp ce își dădea ochii peste cap, apoi se prăbuși lipsit de viață.

Apărătorii slobozire urale care răsunară în tot portul, dând de știre flotei mongolilor cotropitori că atacul întreprins în noaptea aceea fusese un eșec.

– Ați luptat vitejește, își laudă Temur soldații, majoritatea chinezi, care se adunaseră împrejurul său. Aruncați leșurile japonezilor în mare și să spălăm puntea corabiei noastre de sângele lor. La noapte vom putea dormi adânc și plini de mândrie.

Într-un alt val de urale, Temur îngenunche lângă samurai și scoase sabia plină de sânge dintre mâinile acestuia. În lumina difuză a felinarelor corabiei, cercetă cu grijă arma japoneză, admirând măiestria cu care fusese meșterită și tăișul foarte ascuțit, înainte de a o vârî în propria teacă, dând satisfacut din cap.

Apoi în vreme ce leșurile erau azvârlite în mare, fără prea multe menajamente, căpitanul navei, un coreean vânjos, pe nume Yon, se apropie de Temur.

– Frumoasă bătălie, zise Yon cu răceală, dar prin câte atacuri o să mai am de trecut cu corabia mea?

– Ofensiva pe sol o să fie din nou puternică, de îndată ce va sosi partea din sud a flotei Yangtze. Dușmanii vor fi zdrobiți curând, iar aceste atacuri sporadice vor înceta. Poate că, la noapte, faptul că o să-i prindem în capcană pe dușmani îi va descuraja.

Yon mormăi sceptic:

– Corabia mea și echipajul ar fi trebuit să se fi întors deja în Pusan. Invazia aceasta se transformă într-o învâlmășeală.

– Sosirea celor două flote ar fi trebuit să fie mai bine calculată, dar nu la fel stau lucrurile în ce privește ultimul atac. Victoria va fi a noastră, răspunse Temur morocănos.

Pe când căpetenia se îndepărta clătînând din cap, Temur ocări în barbă. A se baza pe-o corabie și pe un echipaj coreean, și pe-o armată pedestră de soldați chinezi care să ducă bătălia era ca și cum ar fi avut mâinile legate la spate. Știa sigur că era de ajuns să fie trimisă o divizie de călăreți mongoli și populația de pe insulă ar fi fost supusă într-o săptămână.

Însă numai dorința nu era de-ajuns, iar el începu să admită cu părere de rău adevărul din vorbele căpeteniei. Invazia începuse de fapt cam ezitant și, dacă ar fi fost superstițios, ar fi putut crede chiar că se aflau sub stăpânirea unui blestem. Cum Kubilai, împărat al Chinei și han al hunilor din Imperiul Mongol, ceruse tribut Japoniei și fusese refuzat, era un lucru firesc ca acesta să-și trimită corăbiile cotropitoare să îi supună pe cei care îi nesocotiseră porunca. Dar corăbiile cotropitoare trimise în 1274 fuseseră mult prea puține. Înainte de a reuși o debarcare sigură, o furtună puternică izbi flota mongolă, decimând corăbiile de război aflate pe mare.

Astăzi, șapte ani mai târziu, nu aveau să repete greșeala. Kubilai-Han strânse o adevărată forță de cucerire, combinând părți din flota Coreei de Răsărit cu corpul principal al Chinei, sudul flotei Yangtze. Peste 150 000 de soldați chinezi și mongoli urmau să se întâlnească pe insula japoneză de la miazăzi, Kyushu, pentru a înfrânge adunătura de lepădături războinice care apărau țara. Dar forțele cotropitoare trebuiau totuși consolidate. Flota răsăriteană, navigând dinspre Coreea, sosise cea dintâi. Tânjind după glorie, aceasta încercase să aducă forțe în nordul golfului Hakata, care fură repede respinse. În fața unei apărări japoneze îndârjite, fură siliți să dea înapoi și să aștepte sosirea celei de-a doua flote.

Cu o încredere sporită, războinicii japonezi își începură lupta de rezistență împotriva flotei mongole. Pe ambarcațiuni mici, cutezătorii samurai se strecurau noaptea în port și atacau navele mongole ancorate acolo. Înfriorătoarea descoperire a trupurilor decapitate povestea despre încă un atac al războinicilor-samurai, care luaseră cu ei capetele victimelor măcelărite drept trofee de război. După mai multe atacuri fulgerătoare, flota cuceritoare începu să-și lege navele laolaltă, pentru o apărare mai sigură. Stratagema lui Temur de a-și atrage dușmanii în cursă ancorându-și corabia izolată, la marginea golfului, dăduse roade întocmai cum se așteptase, ducând o întregă trupă de japonezi spre propria pieire.

Deși atacurile nocturne târzii nu produsese­ră pierderi prea însem­nate, acestea duseseră la scăderea moralului, și așa destul de șubred al forțelor invadatoare. Soldații staționa­u încă la bordul navei coreene ancorate, la aproape trei luni de la plecarea din Pusan. Provizii nu prea mai aveau, corăbiile erau în paragină, iar dizenteria făcea rava­gii printre membrii echipajelor flotei. Dar Temur știa că sosirea flotei sudice, Yangtze, răsturnase întreaga situație. Mult încercata și disci­plinata forță a Chinei i-ar fi înfrânt cu ușurință pe războinicii-samurai lipsiți de organizare, odată ce ar fi debarcat în număr mare. Totul era să ajungă acolo.

Dimineața următoare sosi înso­rită și senină, cu o briză ușoară suflând dinspre mi­azăzi. De la pupa *mugun*¹-ului său, căpitanul Yon su­praveghea malurile aglomerate ale golfului Hakata. Navele flotei co­reene alcătuiau un tablou impresio­nant. Erau aproape 900 de corăbii, răspândite prin tot golful, într-o diversitate de forme și mărimi. Cele mai multe dintre acestea erau niște vechituri mari și zdravene, altele, mici de vreo șase metri, iar unele, ca aceea a lui Yon, se întindeau pe vreo 25 de metri lungime. Aproape toate fuseseră construite special pentru lupte. Dar Flota de Răsărit, cum era cunoscută aceasta, era mult depășită numeric de forțele ce urmau să sosească.

La orele trei și jumătate după-amiaza, o chemare răsună dinspre o iscoadă și stârni curând alte strigăte, iar duru­itul tobelor se auzi prin întregul port. În largul mării, primele pâlcu­ri de corăbii apărură la orizont îngrămădindu-se către coasta japoneză. Pe măsură ce treceau ceasurile, petele se înmulțiră și se măriră până când întreaga suprafață a mării păru alcătuită dintr-o masă de corăbii întunecate, din lemn, cu pânze roșii ca sângele. Peste trei mii de corăbii aduceau o sută de mii de soldați în plus. Acestea veneau dinspre strâmtoarea Coreei, adunându-se într-o flotă invadatoare cum nu mai avea să fie văzută vreuna până la coto­pirea Normandiei, cu aproape 700 de ani mai târziu.

---

¹ Ambarcațiune coreeană (n.tr.)

Pânzele de mătase roșie ale navelor de război fâlfăiră la orizont ca o vijelie de purpură. Întreaga noapte și o bună parte din ziua următoare, escadron după escadron, bătrânele corăbii chinezești se apropiară de coastă, adunându-se în golful Hakata și împrejurul acestuia, deoarece mai-marii armatei plănuiseră un atac terestru. Steaguri se înălțară la bordul navei de semnalizare, unde generalul mongol și cel chinez plănuiau noua invazie.

Din spatele zidului de apărare din piatră, japonezii priveau îngroziți flota cea numeroasă. Dar numărul copleșitor al atacatorilor părea să sporească dârzenia unora dintre apărători. Alții priveau deznădăjduiți și se rugau zeilor să-i ajute printr-o intervenție divină. Chiar și cei mai neînfricați samurai recunoscură că nu păreau să existe prea multe șanse să scape cu viață din acel atac. Dar, la aproximativ 1 600 de kilometri spre miazăzi, o altă forță se manifesta, una mai primejdioasă chiar și decât flota cotropitoare a lui Kubilai-Han. Un adevărat tumult de vânt, mare și ploaie se iscă, unindu-se într-o masă malefică de energie. Furtuna se formase, ca majoritatea taifunurilor, în apele calde ale Pacificului de Vest, lângă Filipine. O furtună separată, cu tunete, luase naștere tulburând presiunea ridicată din jur, făcând ca aerul cald să se amestece cu cel rece. Vârtejul de aer cald se ridică de pe suprafața oceanului, iar vânturile agitate se preschimbară pe nesimțite în furtună. Deplasându-se nestingherită pe mare, aceasta spori în intensitate, degajând o forță distrugătoare. Vânturile de suprafață se întesiră până ajunseră la peste 257 de kilometri pe oră. „Supertaifunul“, cum este genul acesta de furtună catalogat în prezent, se strecură aproape de-a dreptul spre miazănoapte înainte de a-și schimba direcția, în mod ciudat, către nord-est. Chiar în calea acestuia se găseau insulele sudice ale Japoniei și flota mongolă.

Aflăte în fața insulei Kyushu, forțele cotropitoare reunite se concentraseră numai asupra țelului lor. Fără a ține seama de furtuna care se apropia, flotele reunite se adunaseră pentru a demara invazia.

– Am primit ordin să ne alăturăm forțelor de la miazăzi, îi raportă căpitanul Yon lui Temur, după ce steagurile de semnalizare fuseseră văzute de către escadronul său. Au fost debarcate forțe de avangardă și a fost asigurată debarcarea trupelor. Trebuie să urmărim o parte din flota Yangtze în afara golfului Hakata și să pregătim debarcarea soldaților noștri din trupele de sprijin.

– Va fi o ușurare să-mi văd soldații călcând din nou pe pământ, răspunse Temur.

Ca mai toți mongolii, Temur era un luptător terestru, obișnuit să lupte în șaua calului. Atacul de pe mare era un concept relativ nou pentru mongoli, adoptat abia în ultima vreme de către împărat, drept modalitate necesară de a supune Coreea și China de Jos.

– Veți avea curând ocazia să luptați pe teren ferm, răspunse Yon veghind ridicarea ancorei de piatră a corabiei sale.

Urmând grupul principal al flotei în afara golfului Hakata și de-a lungul coastei spre miazănoapte, Yon privi neliniștit la cerul care devenea plumburiu la orizont. Un singur nor părea să se mărească din ce în ce mai mult, până când ajunse să umbrească întregul cer. Odată cu coborârea întunericului, vântul și apele începură să fiarbă, în vreme ce rafale de ploaie loveau cu putere suprafața întregii corăbii. Multe dintre căpeteniile coreene recunoscuseră semnele unei vijelii care se apropia și își ancorară navele mai departe în larg. Marinarii chinezi, care nu erau tot atât de pricepuți în condiții de mare deschisă, își păstrară prosteste pozițiile din apropierea țărmului.

Neizbutind să adoarmă în patul său cel zbuciumat, Temur urcă pe punte, unde dădu peste opt dintre oamenii săi care strângeau balustrada corabiei în brațe, suferind din pricina răului de mare. Noaptea neagră ca smoala era străpunsă de zeci de luminițe ce dansau deasupra valurilor, mici felinare care semnalizau astfel poziția celorlalte corăbii ale flotei. Multe dintre acestea erau încă legate laolaltă, iar Temur privi cum mici pâlcuri de lumini tremurătoare se ridicau și coborau în voia hulei.

– Nu vă voi putea debarca trupele pe uscat, îi strigă Yon lui Temur, acoperind vuietul vântului cu vocea sa tunătoare. Furtuna e în creștere. Trebuie să ieșim pe mare ca să evităm să ne zdrobim de stânci.

Temur nu făcu nici un efort pentru a protesta, ci doar dădu din cap. Deși nu-și dorea decât să se vadă debarcat împreună cu soldații săi de pe corabia care nu contenea să se clatine, știa că orice încercare în acest sens ar fi fost de-o îndrăzneală nebunească. Yon avea dreptate. Oricât de neplăcute erau perspectivele, nu se putea face nimic altceva decât să se îndepărteze din calea furtunii.

Yon dădu ordin ca trinchetul să fie ridicat, iar prova navei să fie îndreptată către apus. Aruncându-se drept în valurile din ce în ce mai înalte, corabia cea robustă începu să-și croiască încet drumul, îndepărtându-se de coastă. Împrejurul corabiei lui Yon, în rândul corăbiilor ce alcătuiau flota, domnea confuzia. Unele dintre navele chinezești încercară să debarce trupe pe mal, în vârtoarea apelor, deși majoritatea acestora rămaseră ancorate la mică distanță. Corăbiile risipite, multe dintre ele făcând parte din Flota de Răsărit, urmau comanda lui Yon și începură să se îndrepte către larg. Câțiva păreau să creadă că aveau să fie loviți de un taifun care putea distruge flota, precum cel din 1274. Dar cei care se îndoiau aveau să înțeleagă curând că se înșelaseră.

Supertaifunul își adună întreaga forță și se rostogoli mai aproape, aducând cu sine un torent de vânt și ploaic. Curând după ivirea zorilor, cerul se înnegri, iar furtuna se dezlănțui cu toată puterea.

Ploile torențiale șfichiuiu orizontul, stropii de ploaie răpăiau cu atâta forță, încât sfășiau pânzele flotei răvășite. Valuri se spargeau de țărniță cu zgomot de tunet ce putea fi auzit de la kilometri depărtare. Cu un vânt năvalnic ce depășea uraganele de nivelul patru, supertaifunul se abătu în cele din urmă peste Kyushu.

Pe mal, apărătorii japonezi se confruntară cu un talaz de trei metri înălțime, care se prăvăli pe coastă, inundând case, sate și ziduri de apărare și înecând sute de oameni. Vânturi devastatoare smulseră copacii bătrâni din rădăcini, trimițând în văzduh resturile acestora ca pe niște

rachete. Un potop neconținut de ploaie se revărsă pe țărni în numai un ceas, inundând văi și făcând ca râurile să se reverse într-un tumult aducător de moarte. Inundații bruște și surprări ale țărniului mălos luară nenumărate vicți, îngropând sate și orașe întregi într-o clipită.

Dar furtuna năprasnică de pe țărni pălea în comparație cu furia naturii cu care se confrunta flota mongolă, pe mare. Pe lângă vântul care parcă exploda în fiecare clipă și pe lângă ploaia pătrunzătoare, își făcură apariția valurile uriașe, ridicate în văzduh de zbuciumul furtunii. Munți fremătători de apă înconjură flota invadatoare, răsturnând sau zdrobind multe dintre corăbiile. Corăbiile ancorate în vecinătatea țărniului fură iute împinse către stâncile de pe mal, unde se sfărâmară în mii de bucăți. Carenele corăbiilor se încovoiară, iar traversele ce susțineau puntea se făcură țândări sub forța valurilor, făcând ca zeci de nave să fie zdrobite pur și simplu în marea ce părea că dă în clocot. În golful Hakata, pâlcuri de corăbiile erau biciuite laolaltă, fără milă. Dacă s-ar fi scufundat vreuna dintre ele, le-ar fi tras și pe celelalte în adâncul mării, precum piesele unui joc de domino. Prinși în navele care se scufundau rapid, echipajele și soldații piereau aproape fără a prinde de veste. Cei care izbuteau să iasă din nou la suprafața apei se înecau la scurt timp după aceea, pentru că prea puțini știau să înoate.

La bordul *mugun*-ului, Temur și oamenii săi se agățau deznădăjduiți de nava care părea o coajă de nucă. Yon o cârmui cu dibăcie printre ghearele furtunii, străduindu-se să mențină prora deasupra valurilor. În repetate rânduri, corabia de lemn se înclină pe-o parte atât de tare, încât Temur crezu că avea să se răstoarne. Totuși, Yon rămase nemișcat la cârmă, cu un rânjet plin de hotărâre pe chip, de parcă s-ar fi răfuit chiar el cu natura, în vreme ce corabia se îndrepta de la sine. Abia când din beznă își făcu brusc apariția un val monstruos de mai bine de zece metri înălțime, căpitanul cel cutezător păli.

Uriașul zid de apă se prăvăli asupra lor cu un vuiet ca de tunet. Creasta valului mătură corabia precum o avalanșă, îngropând-o în

spumă. Pentru câteva clipe, nava coreeană dispăru cu totul în marea înfuriată. Oamenii aflați sub punte își simțiră stomacul parcă prăbușindu-se în gol din pricina forței plonjonului și băgară de seamă cum, în mod ciudat, urletul vântului încetă și cum totul împrejur se întunecă. Ambarcațiunea de lemn ar fi fost, cu siguranță, făcută bucați de puhoiul valurilor. Dar, micuță și puternică, izbuti să îi țină piept. După ce uriașul val trecu, aceasta se înălță ca un miraj din hăul întunecat și își reluă locul pe marea înnebunită.

Temur fu azvârlit încolo și încoace pe punte cât dură scufundarea și se cățără cu greutate pe traversa unei scări, pe când corabia era inundată. Deschise gura încercând să tragă aer în piept, în timp ce corabia ieșea la suprafață, și fu uluit să vadă cum catargele fuseseră smulse. În spatele lui, din apă, se auzi un țipăt ascuțit. Aruncând o privire peste bord, își dădu seama îngrozit că Yon și cinci dintre marinarii coreeni împreună cu câțiva dintre membrii echipajului său fuseseră măturați de pe punte. Un cor de strigăte panicate străpunse văzduhul, înainte de a fi acoperit de șuieratul vântului. Temur îi zări pe căpitan și pe ceilalți marinari înotând cu îndârjire. Nu putu decât să-i privească neajutorat, când un val uriaș îi făcu nevăzuți.

Lipsită de catarge și de echipaj, corabia era acum cu totul în voia furtunii. Ridicându-se și clătînându-se pe marea zbugiumată, spartă și inundată de valurile uriașe, ar fi avut o mulțime de ocazii să se scufunde. Dar construcția simplă și totuși robustă o menținu la suprafață, în vreme ce împrejurul ei dispărură în adâncuri o mulțime de corăbii chinezești.

După mai multe ore de lovituri crâncene, vântul se domoli treptat, iar ploile încetară. Pentru o scurtă perioadă de timp, soarele străluci clar, iar Temur socoti că furtuna s-a încheiat. Însă nu era decât trecearea ochiului taifunului, ceea ce oferi un scurt răstimp înainte de continuarea asaltului. Sub punte, Temur găsi doi marinari coreeni cărora le porunci să le dea o mână de ajutor membrilor echipajului. Când

vântul se înteeți din nou și ploaia începu iarăși să cadă, Temur și marinarii se legară pe rând de scară, luptându-se cu valurile ucigașe.

Fără să știe nici unde se aflau, nici încotro navigau, eforturile oamenilor se îndreptară către menținerea corabiei la suprafața mării. Neștiutori că înspre ei erau acum atrase vânturile vijelioase din nord într-un vârtej uriaș, ei fură repede împinși în largul mării, către miazăzi. Apogeul taifunului trecuse atunci când acesta lovise Kyushu, așa încât impactul acestuia nu mai fu la fel de mare ca înainte. Dar rafale de 150 de kilometri la oră loveau încă nava, făcând-o să treacă prin hăurile și culmile valurilor. Orbit de ploaia șfichiuitoare, Temur nu prea știa care avea să fie calea urmată. De câteva ori, corabia aproape se zdrobi de țărni, apropiindu-se periculos de mult de insule, stânci și praguri ascunse de negura furtunii, unde apa era prea puțin adâncă. Parcă prin minune, corabia trecu de pericole fără ca oamenii aflați la bordul ei să își dea măcar seama cât de aproape fuseseră de moarte.

Taifunul își făcu simțită furia zi și noapte, înainte de a-și pierde din forță. Puterea ploii și a vântului slăbi până când ajunse să nu mai fie decât o slabă vijelie. *Mugun*-ul coreean, confuz și avariât, se ținu totuși tare, apelând la ultimele sale forțe pentru a rămâne la suprafața apei. Deși căpitanul și echipajul păreau pierduți, corabia însăși nemaifiind decât o grămadă de scânduri care abia se mai țineau laolaltă, cu toții izbutiseră să scape cu viață din furia ucigașă a furtunii. Se simțeau norocoși și liniștiți acum când mările începeau să se domolească.

Însă restul flotei mongole invadatoare nu avusese același noroc, ci fusese decimată cu brutalitate de taifunul ucigaș. Aproape întreaga flotă Yangtze fusese distrusă, fie zăcând sfărâmată de stâncile de pe țărni, fie scufundată de cruzimea mării. Un amalgam de bucăți de lemn rupte din imensele corăbii chinezești, din corăbiile mongole de război și din plutele cu cârme erau acum presărate pe tot malul. În apă, strigătele muribunzilor se stinseseră, după ce ecoul lor încercase o vreme să depășească vuietul vântului. Mulți dintre soldații înveșmântați în armuri grele se duseseră la fundul apei de îndată ce fuseseră azvârliți în

mare. Alții se luptaseră cuprinși de panică să rămână la suprafață, numai pentru a fi purtați dintr-o parte în alta de zbuciumul apelor. Puținii norocoși care izbutiseră să scape cu viață și să se târască pe țărni fuseseră spintecați curând de bandele de samurai care rătăceau pe țărni. După furtună, plajele rămăseseră presărate cu nenumărate leșuri, ceea ce făcea ca peisajul să pară și mai dezolant. Epave pe jumătate scufundate erau înșirate pe tot orizontul insulei Kyushu, într-un număr atât de mare, încât se părea că golful Imari putea fi străbătut de un om fără a se uda, numai călcând pe acestea.

Rămășițele flotei invadatoare se retraseră numărându-și pagubele către Coreea și China, ducând cu sine vestea că Mama Natură le stricase încă o dată mongolilor planurile de cucerire. Era o înfrângere zdrobitoare pentru Kubilai-Han. Dezastrul reprezenta cea mai grea înfrângere suferită de mongoli de la începutul domniei lui Genghis-Han și arătase întregii lumi că forțele mărețului imperiu erau departe de a fi de neînving.

Pentru japonezi, sosirea taifunului ucigaș fusese nici mai mult, nici mai puțin decât un adevărat miracol. În ciuda distrugerilor suferite de Kyushu, insula fusese cruțată de cucerire, iar forțele invadatoare fuseseră înfrânte. Cei mai mulți credeau că asta nu putea fi decât urmarea rugăciunilor din cel de-al unsprezecelea ceas, îndreptate către Zeița Soarelui la altarul lui Ise. Intervenția divină prevalase, ca un semn sigur, că Japonia era binecuvântată cu protecția zeilor pentru a respinge atacurile cuceritorilor străini. Atât de puternică era credința în Kami-Kaze sau „vântul divin“, cum mai era numit, încât acesta însoți istoria Japoniei vreme de secole, denumirea reapărând pentru a-i denumi pe piloții sinucigași din cel de-al Doilea Război Mondial.

***

La bordul corabiei coreene de război, Temur și echipajul supraviețuitor nu aveau idee despre distrugerea suferită de flota invadatoare. Purtați de furtună în largul mării, ei nu puteau decât să-și închipuie

că forțele invadatoare aveau să se regroupeze după trecerea urgiei și să își continue atacul.

– Trebuie să ne alăturăm flotei, le spuse Temur oamenilor săi. Împăratul așteaptă să învingem, iar noi trebuie să ne facem datoria.

Exista însă o problemă. După trei zile și trei nopți de vreme rea, azvârliți de colo colo fără catarge și echipaj, ei nu-și puteau da seama unde se aflau. Vremea se limpezi, dar alte corăbii nu se mai zăreau. Iar, ca lucrurile să stea și mai rău pentru Temur, la bord nu se afla nici o persoană pricepută să conducă o corabie pe mare. Cei doi marinari coreeni care supraviețuiseră furtunii erau un bucătar și un dulgher bătrân, dar nici unul nu știa cum să navigheze.

– Țara Soarelui Răsare trebuie să fie la răsărit de noi, i-a zis el dulgherului coreean. Făuriți un catarg nou și pânze, și o să ne folosim de soare și de stele să ne călăuzească până când vom ajunge în apropierea țărmlui și vom da de urma flotei.

Bătrânul dulgher răspunse că, așa distrusă cum era, corabia nu mai putea ieși pe mare.

– Este sfârșită. Trebuie să o luăm către nord-vest, către Coreea, să putem scăpa cu viață, strigă el.

Dar Temur nu acceptă nimic din toate astea. Fu meșterit în grabă un catarg și improvizate niște pânze care s-au ridicat pe acesta. Cu o hotărâre renăscută, soldatul mongol preschimbat în marinăr îndreptă corabia către răsărit, nerăbdător să ajungă din nou pe mal și să se alăture bătăliei.

***

Trecură două zile, fără ca Temur și tovarășii lui să zărească împrejur altceva decât întinderea albastră a apelor. Malurile japoneze nu mai apăreau. Planurile de schimbare a direcției fură spulberate atunci când o nouă furtună îi ajunse dinspre sud-vest. Deși nu la fel de puternică precum taifunul de mai devreme, furtuna tropicală cuprindea suprafețe mari și se deplasa prea lent. Timp de cinci zile,

corabia fu zdruncinată de vântul puternic și de rafalele ploii torențiale care o înclinau violent spre suprafața oceanului. Corabia hărtănită părea că ajunsese la capătul puterilor. Catargul și pânzele fură pierdute din nou peste bord, din pricina furtunii, în vreme ce scurgerile de sub linia de plutire îi dădură serios de lucru dulgherului, întreaga zi. Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, cârma se rupse, luându-i cu ea și pe doi dintre soldații lui Temur, care se agățaseră de aceasta sperând să-și salveze astfel viața.

Tocmai când se părea că nava n-ar mai fi putut face față și altor provocări, cea de-a doua furtună se domoli. Dar când vremea își mai reveni, oamenii de la bordul corabiei deveniră mai neliniștiți ca niciodată. Țărnul nu se vedea încă, deși trecuse o săptămână, iar proviziile de alimente începeau să se împuțineze. Oamenii îi cerură lui Temur să îndrepte corabia către China, dar vânturile predominante și curenții, precum și lipsa cârmei de pe corabie făcură ca acest lucru să fie cu neputință. Corabia singuratică plutea în derivă pe ocean, fără direcție, lipsită de instrumente de navigație și având prea puține mijloace pentru a-și putea menține cursul.

Temur pierdu noțiunea timpului, orele se preschimbară în zile, iar zilele în săptămâni. Cu proviziile pe terminate, echipajul slăbit ajunse să prindă pești ca să se hrănească și să adune apă de ploaie pentru băut. Vremea întunecată și furtunoasă fu înlocuită treptat de soare și de cer senin. Cum vântul se domoli, temperatura creșcu. Corabia păru să își reducă viteza, aproape ajungând să plutească pe loc, împreună cu echipajul pe moarte, rătăcind fără țintă, purtată de vânticelul ușor pe deasupra unei mări netede. Curând, un nor al morții începu să plutească deasupra corabiei. Fiecare nou răsărit al soarelui aducea cu sine descoperirea unui alt cadavru, căci membrii echipajului ajunseseră să piară de foame în timpul nopții. Temur își privi soldații descărnați simțindu-se rușinat. În loc să piară în focul bătăliilor, soarta lor părea să fie, așadar, aceea de a pieri de foame pe un ocean pustiu, atât de departe de casele lor.